

**Saripah bt Mahmud lwn Govindaraju a/l Venkatachalam dan
seorang lagi**

A

MAHKAMAH TINGGI (SHAH ALAM) — RAYUAN SIVIL NO
MT2-12-207 TAHUN 2008
SURAYA OTHMAN H
15 JUN 2011

B

*Tort — Ganti rugi — Kemalangan jalan raya — Sama ada award boleh
diberikan kepada penumpang motolori berpandukan keterangan daripada
pemandu motolori tanpa dokumentar menyokong pendapatan*

C

Ini ialah rayuan terhadap keputusan hakim mahkamah sesyen ('HMS') atas isu
liabiliti dan kuantum berhubung dengan satu kemalangan jalan raya.
Kemalangan melibatkan motorkar perayu dan motolori responden pertama
mengakibatkan motolori responden pertama terbabas dan memasuki ke dalam
parit. Perayu tidak mengalami kecederaan manakala, berpandukan keterangan
pegawai penyiasat, perayu telah mengaku salah di atas tuduhan di bawah
s 43(1) Akta Pengangkutan 1987. Selanjutnya kegagalan responden pertama
mengawal motolori selepas digesel motorkar perayu menunjukkan responden
pertama cuai mengendalikan motolori tersebut justeru, liabiliti diagihkan
sama rata antara perayu dan responden pertama. Seterusnya, responden kedua,
penumpang yang tidak bersalah, layak menerima ganti rugi dengan
tanggungan 100%. Perayu menghujah bahawa responden kedua tidak
memberi keterangan langsung dalam perbicaraan tersebut tetapi menerima
award berdasarkan keterangan responden pertama tanpa sebarang bukti
menyokong keterangan berkenaan sumber pendapatan responden kedua,
tatkala tuntutan untuk kehilangan pendapatan adalah ganti rugi khas yang
memerlukan bukti kukuh sebelum ia boleh dibenarkan. Perayu menghujah
bahawa HMS yang arif telah terlepas pandang isu tuntutan balas perayu setelah
mengagihkan liabiliti sama rata antara responden pertama dan perayu. Walau
bagaimanapun, responden kedua menyatakan bahawa tiada sebarang kesilapan
dalam keputusan HMS yang arif mengenai tuntutan balas perayu atas alasan
perayu tidak berhujah mengenainya.

D

E

F

G

H

Diputuskan, membenarkan tuntutan balas perayu:

- (1) Perayu telah memplidkan tuntutan beliau di dalam pernyataan
pembelaan dan tuntutan balas perayu bertarikh 18 Mac 1998. Oleh itu
keputusan mengenai tuntutan balas tersebut perlu dibuat walaupun tiada
hujahan yang dibuat oleh perayu di hadapan HMS justeru keputusan
perlu diambil mengenai tuntutan balas perayu tersebut (lihat perenggan
21).

I

- A (2) Berpandukan agihan liabiliti sama rata antara perayu dan responden pertama, tuntutan balas perayu berhubung dengan sumbangan terhadap gantirugi, kos dan faedah hendaklah dibayar oleh responden pertama kepada perayu atas liabiliti 50:50. Liabiliti yang wajar ditanggung oleh responden pertama terhadap responden kedua adalah 50% (lihat perenggan 22).
- B
- C (3) Award yang diberikan bagi kehilangan pendapatan sebanyak RM400 adalah berlebihan berdasarkan keterangan bahawa responden kedua hanya bekerja sebagai pembantu responden pertama menjual sayur dan ikan. Tiada sebarang bukti dokumentar yang menunjukkan pendapatan responden kedua ialah RM400 sebulan. Award kehilangan pendapatan yang wajar diberikan kepada responden kedua ialah RM300 sebulan bagi tempoh selama 16 tahun (lihat perenggan 29).

[English summary]

- D This was the appeal against the sessions court judge's ('SCJ') decision on the issues of liability and quantum pertaining to a road accident. The accident involving the appellant's car and the first respondent's lorry causing the first respondent's lorry ploughed and fell into a drain. The appellant did not suffer any injuries, whereas, based on the evidence of the investigating officer, the
- E appellant pleaded guilty on the charge under s 43(1) of the Road Transport Act 1987. Further, the first respondent's failure to control the lorry upon collision with the appellant's car showed that the first respondent was negligence in his control of the lorry, thus, the liability was apportioned in even proportion
- F between the appellant and the first respondent. Further, the second respondent, the innocent passenger, was entitled to damages with 100% liability. The appellant contended that the second respondent did not give direct evidence at the trial but received the award based on the first respondent's evidence without any corroborative evidence of the second respondent's source
- G of income, whereas the claim for loss of income was special damage which required strong evidence before it could be allowed. The appellant contended that the learned SCJ had overlooked the issue of the appellant's counter claim upon having apportioned the liability on even proportion between the first respondent and the appellant. However, the second appellant stated that there
- H was no error in the learned SCJ's decision pertaining to the appellant's counterclaim on the ground that the appellant did not make any submissions on that regard.

Held, allowing the appellant's counterclaim:

- I (1) The appellant pleaded his claim in the appellant's statement of defence and counter claim dated 18 March 1998. Therefore, the decision on the counter claim must be made although no submissions made by the appellant before the SCJ hence the decision must be taken on the appellant's counter claim (see para 21).

- (2) Based on the apportionment of liability in even proportion between the appellant and the first respondent, the appellant's counter claim on the contribution for the damages, costs and interest must be paid by the first respondent to the appellant on 50:50 liability. The appropriate liability incurred by the first respondent against the second respondent was 50% (see para 22). A
- (3) The award of RM400 allowed for the loss of income was excessive based on the evidence that the second respondent was only working as the first respondent's assistant selling vegetables and fish. There was no documentary evidence which showed that the second respondent's income was RM400 a month. The appropriate award of loss of income to be awarded to the second respondent was RM300 a month for the duration of 16 years (see para 29).] B
- C

Nota-nota

Untuk kes-kes mengenai kemalangan jalan raya, lihat 12 *Mallal's Digest* (4th Ed, 2011 Reissue) parenggan 291–304. D

Kes-kes yang dirujuk

- Aik Ming (M) Sdn Bhd & Ors v Chang Ching Chuan & Ors and another appeal* [1995] 2 MLJ 770, MR (dirujuk) E
- Arina bt Ujang v Susof b Nordin & 3 Ors* [2009] 2 PIR 44 (dirujuk)
- China Airlines Ltd v Maltran Air Corp Sdn Bhd (formerly known as Maltran Air Services Corp Sdn Bhd) and another appeal* [1996] 2 MLJ 517; [1996] 3 CLJ 163, MP (dirujuk) F
- Fatimah bte Derakman v Wan Jusoh bin Wan Kolok & Anor* [1994] MLJU 190; [1994] 4 CLJ 537, MT (dirujuk)
- Hazly bin Salleh v Chong Foo & Tay Choon Keng* [2009] MLJU 463; [2009] 1 LNS 503, MT (dirujuk)
- Ibrahim bin Ayobe & Anor v Goh Tock Meng & Anor* [2004] MLJU 341; [2004] 1 LNS 295, MT (dirujuk) G
- Jamiah bt Holam v Koon Yin* [1983] 1 MLJ 103; [1982] 1 LNS 89 (dirujuk)
- Karumalay a/l Vanniyan & Anor v Ananthan a/l Rethinam* [2005] 3 MLJ 600; [2005] 2 CLJ 429, MR (dirujuk)
- Kerry v Carter* [1969] 1 WLR 1372, MR (dirujuk) H
- Lee Kam Chong dan satu lagi lwn Chin Yit Onn* [2009] 8 MLJ 176; [2010] 1 CLJ 775, MT (dirujuk)
- Lim Soh Meng & Anor v Krishnan* [1967] 1 MLJ 8; [1966] 1 LNS 89, MP (dirujuk) I
- Ludhiana Transport Syndicate & Anor v Chew Soo Lan & Anor* [1979] 2 MLJ 207b; [1979] 1 LNS 50, PC (dirujuk)
- Murugasan a/l Kuppusamy v Chiew Eng Chai* [1999] 4 MLJ 516; [2000] 1 CLJ 42, MT (dirujuk)

- A** *Ong Kim Hai v Kusaini bin Surip* [1984] 2 MLJ 285; [1984] 1 CLJ (Rep) 310, MP (dirujuk)
Rasidin bin Partojo v Frederick Kiai [1976] 2 MLJ 214; [1976] 1 LNS 123, MP (dirujuk)
- B** *Sivalingam all Perisamy v Periasamy & Anor* [1995] 3 MLJ 395; [1996] 4 CLJ 545, MR (dirujuk)
Sumarni v Yow Bing Kwong & Anor [2008] 1 MLJ 608; [2008] 3 CLJ 489, MR (dirujuk)
Tan Kuan Yau v Suhindrimani [1985] 2 MLJ 22; [1985] CLJ (Rep) 323, MA (dirujuk)
- C** *Tay Koh Yat Bus Co Ltd v Chua Chong Cher & Ors* [1972] 1 MLJ 183; [1972] 1 LNS 152, PC (dirujuk)

Undang-undang yang dirujuk

- D** Akta Pengangkutan Jalan 1987 s 43(1)
JS Naicker (SN Fam & Co) bagi pihak perayu/defendan.
Batu Malay (Batu Malay & Associates) bagi pihak responden/plaintif pertama dan kedua.

E **Suraya Othman H:**

F PENGENALAN

- G** [1] Ini adalah kes rayuan oleh perayu/defendan melalui notis rayuan bertarikh 9 Mei 2008 terhadap keputusan hakim mahkamah sesyen ('HMS') bertarikh 28 April 2008 atas isu liabiliti dan kuantum. Berdasarkan keputusan HMS tersebut, beliau telah memutuskan seperti berikut:

- H** (a) liabiliti adalah 50% terhadap defendan, pemandu motorkar dan 50% terhadap plaintiff pertama, pemandu motolori dan 100% ke atas penumpang;
- (b) ganti rugi am untuk plaintiff pertama berjumlah RM5,500 X 50% bersamaan RM2,750 dengan faedah 8% setahun dari tarikh penyampaian saman sehingga ke tarikh penghakiman;
- I** (c) ganti rugi khas untuk plaintiff pertama berjumlah RM5,200 X 50% bersamaan RM2,600 dengan faedah pada kadar 4% setahun dari tarikh kemalangan sehingga ke tarikh penghakiman;
- (d) faedah pada kadar 8% setahun atas jumlah penghakiman sebanyak RM5,350 dari tarikh penghakiman hingga penyelesaian penuh;

- (e) ganti rugi am untuk plaintif kedua berjumlah RM145,000 dengan faedah 8% setahun dari tarikh penyampaian saman sehingga ke tarikh penghakiman; A
- (f) ganti rugi khas untuk plaintif kedua berjumlah RM153,910 (Ringgit Malaysia: Satu Ratus Lima Puluh Tiga Ribu Sembilan Ratus Sepuluh sahaja) dengan faedah pada kadar 4% setahun dari tarikh kemalangan sehingga ke tarikh penghakiman; B
- (g) faedah 8% setahun atas jumlah penghakiman sebanyak RM298,910 dari tarikh penghakiman hingga penyelesaian penuh; dan C
- (h) defendan hendaklah membayar kepada peguamcara plaintif sebanyak RM18,615 sebagai kos.

LATAR BELAKANG KES

[2] Pada 21 September 1996, ketika responden/plaintif pertama ('responden pertama') memandu kenderaan motolori No WEE 2942 bersama dengan anaknya responden/plaintif kedua ('responden kedua') dari arah Kampung Kuantan menuju ke Bukit Rotan, sebuah kenderaan motokar No BCX 2955 model Proton Aeroback yang dipandu oleh perayu/defendan ('perayu') dari arah belakang telah memotong motolori responden pertama dan telah bergesel dengan motolori tersebut. Responden pertama tidak dapat mengawal motolori tersebut dan terbabas ke sebelah kanan jalan dan seterusnya melanggar tiang telefon serta masuk ke dalam parit. Kemalangan tersebut menyebabkan responden pertama dan kedua mengalami kecederaan. Pada ketika itu tiada kenderaan lain yang dipandu dari arah hadapan (bertentangan).

ISU-ISU LIABILITI YANG PERLU DIPUTUSKAN DALAM RAYUAN INI

[3] Berdasarkan hujahan-hujahan oleh peguamcara bagi perayu dan responden-responden di dalam kes ini, dapat dirumuskan bahawa isu-isu liabiliti yang perlu diputuskan dalam rayuan ini adalah seperti berikut:

- (a) sama ada tuntutan balas perayu telah diputuskan oleh hakim mahkamah sesyen; dan jika tidak, adakah mahkamah rayuan boleh memutuskannya; H
- (b) berapakah liabiliti yang wajar ditanggung oleh responden pertama terhadap responden kedua memandangkan liabiliti yang diagihkan antara perayu dan responden pertama adalah 50:50; dan I
- (c) sama ada jumlah award-award ('kuantum') yang diberikan oleh HMS wajar.

A

PENEMUAN FAKTA OLEH HAKIM MAHKAMAH SESYEN

Isu liabiliti

B

[4] HMS telah mendapati bahawa perayu dalam keterangannya menyatakan bahawa pada masa kemalangan tersebut beliau memandu motokar No BCX 2955 tersebut dan apabila tiba di KM 9.2 Jalan Kampung Kuantan — Kuala Lumpur beliau telah memotong motolori No WEE 2942 yang dipandu oleh responden pertama dan telah tergesel dengan motolori tersebut di bahagian kiri motokarnya. Selanjutnya beliau mengaku bahawa beliau telah melihat motolori tersebut terbabas ke sebelah kanan jalan dan telah masuk ke dalam parit. Perayu tidak mengalami kecederaan dan motokar beliau hanya mengalami kerosakan di bahagian kiri sahaja.

C

D

[5] HMS juga mendapati bahawa berdasarkan keterangan pegawai penyiasat, Sarjan 56222 Mohd Mokji bin Mokmin ('SP1'), beliau telah mengesahkan penglibatan kenderaan-kenderaan tersebut di dalam kemalangan ini. SP1 selanjutnya menyatakan bahawa perayu telah dituduh di bawah s 43(1) Akta Pengangkutan Jalan 1987 dan telah mengaku salah pada 16 November 1996 dan telah dikenakan hukuman denda RM320 serta lesen memandu dicatitkan ('endorse') satu tahun.

E

F

[6] Perayu sendiri tidak menafikan bahawa kenderaan beliau telah bergesel dengan motolori yang dipandu responden pertama ketika beliau memotong motolori tersebut yang mengakibatkan kenderaan responden pertama tidak dapat dikawal dan terbabas ke dalam parit. Berdasarkan keterangan-keterangan berkaitan, HMS telah mendapati bahawa kemalangan tersebut disebabkan oleh tindakan cuai perayu yang telah bergesel dengan motolori responden ketika motokar perayu memotong motolori responden pertama tersebut.

G

H

[7] Mengenai isu samada responden pertama juga melakukan sumbang cuai ('contributory negligence') dalam kemalangan ini, HMS telah mendapati bahawa keterangan pegawai penyiasat bahawa kenderaan motolori responden pertama tidak dapat dikawal dan terbabas setelah digesel adalah memadai untuk menunjukkan bahawa responden pertama telah cuai dalam mengendalikan motolori tersebut. HMS juga berpendapat bahawa responden pertama sepatutnya boleh mengelak ke kiri jalan raya dan tidak sepatutnya terbabas ke sebelah kanan jalan raya dan selanjutnya memutuskan bahawa liabiliti harus diagihkan sama rata iaitu dalam ratio 50:50.

I

[8] Selanjutnya, HMS juga memutuskan bahawa responden kedua adalah penumpang yang tidak bersalah ('innocent passenger'), oleh itu dengan

merujuk kepada autoriti yang berkaitan, responden kedua layak mendapat ganti rugi dengan tanggungan 100%.

A

KEPUTUSAN HAKIM MAHKAMAH SESYEN MENGENAI ISU KUANTUM

B

[9] Dalam perkara ini, perayu hanya merayu terhadap award-award berikut:

(a) HMS telah membenarkan award kehilangan pendapatan terhadap responden pertama berjumlah RM1,000 sebulan bagi tempoh lima bulan;

C

(b) berdasarkan laporan perubatan, laporan pakar responden kedua dan autoriti yang dikemukakan, HMS memutuskan bahawa award bagi ganti rugi am terhadap responden kedua atas kecederaan di kepala ('head injury') dan lain-lain kecederaan yang berkaitan kepala berjumlah RM120,000 adalah berpatutan;

D

(c) HMS telah membenarkan award kehilangan pendapatan terhadap responden kedua berjumlah RM76,8000 atas alasan beliau bekerja sebagai kelindan dan membantu bapanya menjual ikan-ikan dan sayur-sayuran. Jumlah tersebut adalah berdasarkan jumlah pendapatan RM400 sebulan untuk tempoh selama 16 tahun; dan

E

(d) Adalah juga diputuskan bahawa award bagi penjagaan jururawat responden kedua ('nursing care') adalah sebanyak RM400 sebulan bagi tempoh 16 tahun di mana jumlah keseluruhan adalah RM76,8000.

F

HUJAHAN PEGUAM PERAYU/DEFENDAN

Liabiliti

G

[10] Adalah menjadi hujahan Encik JS Naicker, peguam bagi perayu/defendan bahawa walaupun perayu telah memplidkan tuntutan balas terhadap responden pertama dan liabiliti telah diagihkan 50:50 oleh HMS, namun tiada perintah dibuat terhadap tuntutan balas perayu. Oleh yang demikian adalah jelas bahawa HMS telah terlepas pandang isu tuntutan balas perayu setelah mengagihkan liabiliti 50:50 antara responden pertama dan perayu. Dalam menghujahkan isu ini peguam perayu telah merujuk kes *Ibrahim bin Ayobe & Anor v Goh Tock Meng & Anor* [2004] MLJU 341; [2004] 1 LNS 295 dan kes *Murugasan a/l Kuppasamy v Chiew Eng Chai* [1999] 4 MLJ 516; [2000] 1 CLJ 42.

H

I

Kuantum

[11] Mengenai isu kuantum, Encik JS Naicker seterusnya menghujahkan

- A bahawa adalah jelas bahawa HMS telah terlepas pandang fakta bahawa responden kedua tidak memberi keterangan langsung dalam perbicaraan guaman ini dan telah membenarkan award hanya berdasarkan keterangan SP2 ('bapa responden kedua') tanpa sebarang bukti untuk menyokong keterangan berkenaan sumber pendapatan dalam perbicaraan kes ini dan selanjutnya
- B menghujahkan bahawa berdasarkan undang-undang sedia ada, tuntutan untuk kehilangan pendapatan adalah ganti rugi khas, oleh yang demikian ia memerlukan bukti kukuh sebelum ia boleh dibenarkan. Untuk menyokong hujahan ini, peguam perayu merujuk kepada kes *Karumalay a/l Vanniyan & Anor v Ananthan a/l Rethinam* [2005] 3 MLJ 600; [2005] 2 CLJ 429, kes *Hazly bin Salleh v Chong Foo & Tay Choon Keng* [2009] MLJU 463; [2009] 1 LNS 503 dan kes *Lee Kam Chong dan satu lagi lwn Chin Yit Onn* [2009] 8 MLJ 176; [2010] 1 CLJ 77.
- C
- D [12] Adalah juga dihujahkan oleh peguam perayu bahawa HMS terlepas pandang isu kesihatan yang baik ('good health') yang harus dibuktikan sebelum award untuk kehilangan pendapatan terhadap responden pertama dan kedua boleh dipertimbangkan, prinsip ini adalah selaras dengan prinsip yang digariskan di dalam kes *Sumarni v Yow Bing Kwong & Anor* [2008] 1 MLJ 608; [2008] 3 CLJ 489.
- E
- F [13] Encik JS Naicker juga berhujah bahawa pihak responden-responden telah gagal membuktikan atas imbangan kebarangkalian bahawa keadaan mental responden kedua tersebut adalah diakibatkan kemalangan tersebut. Peguam perayu berhujah bahawa keadaan mental responden kedua adalah disebabkan responden kedua tidak mendapatkan kasih sayang ibunya sejak kecil lagi; beliau dari keluarga yang berpecah belah ('broken family') dan dari kecil telah memberi masalah kepada penjaga semasa tinggal di India. Untuk menyokong hujahan beliau, peguam perayu telah mengemukakan kes *Lim Soh Meng & Anor v Krishnan* [1967] 1 MLJ 8; [1966] 1 LNS 89 dan kes *Arina bt Ujang v Susof b Nordin & 3 Ors* [2009] 2 PIR 44.
- G
- H [14] Berdasarkan hujah-hujah yang diutarakan di atas, Encik JS Naicker memohon agar rayuan dibenarkan dan perintah-perintah berikut wajar diberikan:
- I
- (a) award kehilangan pendapatan responden pertama berjumlah RM1000 sebulan bagi tempoh lima bulan diketepikan atas alasan bahawa tiada bukti kukuh tentang sumber pendapatan dikemukakan;
 - (b) award ganti rugi am responden kedua berjumlah RM120,000 diketepikan dan diganti dengan award sebanyak RM40,000;
 - (c) award kehilangan pendapatan responden kedua berjumlah RM76,000 diketepikan atas alasan bahawa tiada bukti kukuh tentang sumber pendapatan dikemukakan; dan

- (d) award kos penjagaan jururawat ('nursing care') responden kedua berjumlah RM76,000 diketepikan atas alasan bahawa tiada bukti kukuh tentang keperluan seseorang penjaga dikemukakan oleh responden-responden. A

HUJAHAN PEGUAM RESPONDEN/PLAINTIF B

Liabiliti

- [15] Encik Batu Malay, peguam responden/plaintif menyatakan bahawa tiada terdapat sebarang salah tafsir keterangan-keterangan penting atau sebarang salah arah diri beliau (HMS) dalam memutuskan isu tuntutan balas perayu. Ini adalah kerana perayu tidak pernah menghujahkan isu tuntutan balas di hadapan HMS. Oleh itu keputusan HMS adalah tepat apabila tidak memutuskan isu tuntutan balas perayu. Untuk menyokong hujah ini, peguam responden-responden telah mengemukakan kes *Aik Ming (M) Sdn Bhd & Ors v Chang Ching Chuan & Ors and another appeal* [1995] 2 MLJ 770 dan kes *Sivalingam all Perisamy v Periasamy & Anor* [1995] 3 MLJ 395; [1996] 4 CLJ 545. C D

Isu kuantum E

- [16] Atas persoalan isu kuantum, Encik Batu Malay menghujahkan bahawa responden-responden telah berjaya membuktikan bahawa responden kedua telah mengalami kecederaan kepala akibat dari kemalangan tersebut. Keterangan-keterangan yang membuktikan fakta ini adalah berdasarkan keterangan dari laporan perubatan ('P6') yang disediakan oleh Dr Siti Nor Aizah Ahmad ('SP4'), perunding psikiatri ('consultant psychiatrist') dari Hospital Kuala Lumpur. Saksi perayu kedua ('SD2'), Dr T Selvapragasam a/l Tambiah, seorang 'consultant neuro surgeon' juga bersetuju bahawa tiada bukti menunjukkan bahawa responden kedua mengalami masalah kesihatan mental sebelum kemalangan tersebut berlaku. Oleh yang demikian, award yang diberikan oleh HMS adalah wajar dan berpatutan. F G

- [17] Encik Batu Malay selanjutnya menghujahkan bahawa HMS telah membuat satu pendekatan 'judicial notice' yang tepat dengan menyatakan bahawa adalah munasabah bahawa sebagai penjual sayur dan ikan yang berskala kecil, responden pertama memperoleh pendapatan RM1000 sebulan. Prinsip ini dinyatakan di dalam kes *Fatimah bte Derakman v Wan Jusoh bin Wan Kolok & Anor* [1994] MLJU 190; [1994] 4 CLJ 537. Di dalam kes ini mahkamah telah menggunakan pendekatan 'judicial notice' bahawa seorang penjual buah mampu memperoleh pendapatan dalam lingkungan RM24 sehari atau RM600 sebulan tanpa sebarang bukti dokumentar. H I

- A [18] Mengenai isu kos penjagaan jururawat ('nursing care') responden kedua, Encik Batu Malay menghujahkan bahawa SP4, perunding psikiatri telah bersetuju bahawa responden kedua memerlukan penjagaan jururawat akibat dari kecederaan kepala yang dialaminya. HMS telah memutuskan bahawa kos penjagaan adalah sebanyak RM400 sebulan sedangkan pakar
- B penjagaan yang dipanggil memberikan keterangan menyatakan bahawa kos penjagaan adalah di antara RM523 hingga RM1153 sebulan. Namun begitu, Encik Batu Malay bersetuju bahawa jumlah RM400 sebulan adalah wajar.

C KEPUTUSAN MAHKAMAH DALAM ISU LIABILITI

- D [19] Sebagai mahkamah yang menjalankan kuasa rayuan, mahkamah ini tidak boleh sewenang-wenangnya mengganggu ('interfere') atau menggantikan penemuan fakta yang dibuat oleh HMS (hakim bicara). Ini adalah kerana mahkamah yang menjalankan kuasa rayuan tidak mempunyai kelebihan untuk melihat atau mendengar sendiri saksi-saksi mengemukakan keterangan. Terdapat banyak kes-kes yang menggariskan dan menjelaskan pemakaian prinsip ini. Kes-kes yang boleh dijadikan rujukan adalah seperti berikut:

- E (a) *Ludhiana Transport Syndicate & Anor v Chew Soo Lan & Anor* [1979] 2 MLJ 207b; [1979] 1 LNS 50; (CPC), di mana Privy Council telah memutuskan:

- F An appeal court should be most wary of upsetting the finding of the trial judge, who has seen and heard the witnesses, upon the basis of theories of their own as to the general probabilities, which have not been fully tested at the trial. Their Lordships consider, with the greatest respect, that the Federal Court have fallen into that sort of error in the present case. It is to be kept in view that it was for the plaintiffs to prove that the accident was caused, to some extent at least, by the fault of the lorry driver. The only evidence in support of their case was that of the car driver, but the trial judge rejected it. It is a strong step for an appeal court, which neither saw nor heard the witnesses, to hold that the trial judge was wrong to do so.
- G Here the Federal Court have not only done that, partly on their view as to the general probabilities and partly by attaching significance to pieces of evidence in themselves completely neutral, but they have reached a contrary finding as to the cause of the accident which was not supported by any witness at the trial, and which necessarily involves, furthermore, that the car driver cannot have been telling the truth when he said he was driving as close as could be to his own side of the road.

- I (b) *Tay Koh Yat Bus Co Ltd v Chua Chong Cher & Ors* [1972] 1 MLJ 183; [1972] 1 LNS 152, Lord Pearson di dalam Privy Council:

When findings of primary fact by the trial judge have been based on his view as to the comparative credibility of opposing witnesses, and that view has been reached by observation of the witnesses as they gave their evidence, an appellate tribunal needs very strong grounds to justify a reversal of such findings. There are numerous authorities to that effect, and the Federal Court evidently had them in mind. It will be sufficient to cite a passage from Lord Sumner's opinion in *Owners of Steamship Hontestroom v Owners of Steamship Sagaporack* [1927] AC 37 at p 40, which was cited and adopted by Lord Wright in *Powell and Wife v Streatham Manor Nursing Home* [1935] AC 243 at pp 264–265:

Of course, there is jurisdiction to retry the case on the shorthand note, including in such retrial the appreciation of the relative values of the witnesses, for the appeal is made a rehearing by rules which have the force of statute: Order LVIII, r 1. It is not, however, a mere matter of discretion to remember and take account of this fact; it is a matter of justice and judicial obligation. None the less, not to have seen the witnesses puts appellate judges in a permanent position of disadvantage as against the trial judge, and, unless it can be shown that he has failed to use or has palpably misused his advantage, the higher court ought not to take the responsibility of reversing conclusions so arrived at, merely on the result of their own comparisons and criticisms of the witnesses and of their own view of the probabilities of the case.

- (c) *China Airlines Ltd v Maltran Air Corp Sdn Bhd (formerly known as Maltran Air Services Corp Sdn Bhd) and another appeal* [1996] 2 MLJ 517; [1996] 3 CLJ 163, Mahkamah Persekutuan memutuskan:

It is settled principle of law that in an appeal, where facts have to be reviewed, it is undesirable that the findings of the court below should be disturbed by a court of appeal unless it appears that those findings are clearly wrong, and more especially that it is undesirable to do so where the conclusions reached must to a large extent depend on the credibility of the witnesses and the impression formed by a court which has seen them and can judge their honesty and accuracy (*Crofters Hand Woven Ham's Tweed Co Ltd & Ors v Veitch & Anor* [1942] 1 All ER 142 (HL) per Lord Porter at p 167).

[20] Berbalik kepada kes di hadapan saya ini, isu liabiliti yang perlu diputuskan oleh mahkamah ini ialah sama ada HMS membuat keputusan mengenai tuntutan balas ataupun tidak. Sebelum saya menjawab isu ini, berikut diturunkan tuntutan balas perayu:

- (1) Pihak Defendan mengulangi perenggan 3, 4, 5, & 6 Pernyataan Pembelaan sebagai tuntutan balas;
- (2) Pihak Defendan menyatakan bahawa jika defendan adalah didapati bertanggungjawab atas liabiliti kepada plaintif kedua sebagai atendan motolori No. WEE 2942, Defendan akan menuntut balas terhadap plaintif pertama

A setakat mana Mahkamah mendapati plaintif pertama adalah bertanggungjawab dalam kemalangan tersebut dan menuntut balik ('recover') daripada plaintif pertama setakat mana sumbangan tersebut terhadap tuntutan plaintif kedua, defendan menuntut balas terhadap plaintif pertama:

B (a) Sumbangan terhadap ganti rugi, kos dan faedah setakat mana liabilitinya dalam kemalangan tersebut;

(b) Kos tuntutan balas.

C [21] Melihat kepada perintah HMS, saya mendapati bahawa tiada sebarang perintah dibuat oleh HMS mengenai tuntutan balas perayu/ defendan. HMS juga tidak menyentuh atau membincangkan isu tuntutan balas di dalam alasan penghakiman beliau. Dalam hal ini, saya tidak bersetuju dengan hujahan peguam responden-responden, Encik Batu Malay yang menyatakan bahawa keputusan HMS yang tidak membuat perintah mengenai tuntutan balas adalah betul kerana peguam perayu tidak berhujah mengenainya. Pendapat ini bagi saya adalah tidak tepat memandangkan adalah jelas bahawa perayu telah memplidkan tuntutan beliau di dalam pernyataan pembelaan dan tuntutan balas defendan (perayu) bertarikh 18 Mac 1998. Oleh itu, keputusan mengenai tuntutan balas tersebut perlu dibuat walaupun tiada hujahan yang dibuat oleh perayu di hadapan HMS. Atas dasar ini, saya berpendapat bahawa tindakan HMS adalah salah dan satu keputusan mengenai tuntutan balas tersebut perlu dibuat oleh mahkamah ini. Pendekatan ini adalah selaras dengan prinsip yang digariskan oleh Lord Denning di dalam kes *Kerry v Carter* [1969] 1 WLR 1372 yang mana telah dirujuk oleh Mahkamah Persekutuan di dalam kes *Ong Kim Hai v Kusaini bin Surip* [1984] 2 MLJ 28; [1984] 1 CLJ (Rep) 310. Di dalam kes tersebut, Lord Denning telah memutuskan:

G I think that the attitude of this court was correctly stated in that case (*Brown v Thompson* [1968] 1 WLR 1003 at p 1012, by Edmund Davies LJ when he quoted from the judgment of Sellers LJ in *Qunitas v National Smelting Board* [1961] 1 WLR 401 at p 409). This court adopts in regard to apportionment the same attitude as it does to damages. We will interfere if the judge has gone wrong in principle or is shown to have misapprehended the facts; but, even if neither of these is shown, we will interfere if we are of opinion that the judge was clearly wrong.

H [22] Dalam membuat keputusan mengenai tuntutan balas responden di dalam kes ini, saya berpendapat bahawa memandangkan HMS telah membuat keputusan bahawa liabiliti diagihkan secara 50:50 di antara perayu dan responden pertama, maka saya memutuskan bahawa tuntutan balas perayu dalam prayer 2(a) adalah dibenarkan di mana sumbangan terhadap ganti rugi, kos dan faedah hendaklah dibayar oleh responden pertama kepada perayu atas liabiliti 50:50 seperti yang diputuskan oleh HMS. Ini adalah kerana saya bersetuju dengan keputusan HMS mengagihkan liabiliti 50:50 di antara perayu dan responden pertama. Keputusan HMS ini merupakan satu

I

keputusan yang betul dan ia tidak wajar diganggu atau diubah pada peringkat ini. Dengan itu, liabiliti yang wajar ditanggung oleh responden pertama terhadap responden kedua adalah 50%.

KEPUTUSAN MAHKAMAH DALAM ISU KUANTUM

[23] Prinsip undang-undang yang berkaitan dalam menentukan rayuan mengenai isu kuantum ganti rugi adalah jelas dan mantap. Secara ringkasnya, prinsip ini menggariskan bahawa award yang telah diberikan oleh hakim yang membicarakan hanya akan diganggu dalam keadaan-keadaan yang terhad sahaja. Bagi membolehkan sesuatu keputusan hakim yang membicarakan diganggu, mahkamah yang mendengar rayuan hendaklah berpuas hati dan yakin bahawa hakim yang membicarakan telah membuat keputusan berlandaskan prinsip undang-undang yang salah ataupun jumlah yang diawardkan adalah terlalu tinggi atau terlalu rendah. Prinsip undang-undang ini dijelaskan di dalam kes *Rasidin bin Partojo v Frederick Kiai* [1976] 2 MLJ 214; [1976] 1 LNS 123, Wan Suleiman HMP menyatakan:

The principle upon which an appellate court will interfere with an award of damages made by a judge sitting alone has been stated by Lord Wright in *Davies v Powell Duffryn Associated Collieries Ltd* [1942] AC 601 at pp 616–617 at pp 616–7 as follows:

Where the award is that of the judge alone, the appeal is by way of rehearing on damages as on all other issues, but as there is generally so much room for individual choice so that the assessment of damages is more like an exercise of discretion than an ordinary act of decision, the appellate court is particularly slow to reverse the trial judge on a question of the amount of damages. It is difficult to lay down any precise rule which will cover all cases, but a good general guide is given by Greer LJ in *Flint v Lovell*. In effect the court, before it interferes with an award of damages, should be satisfied that the judge has acted on a wrong principle of law, or has misapprehended the facts, or has for these or other reasons made a wholly erroneous estimate of the damage suffered. It is not enough that there is a balance of opinion or preference. The scale must go down heavily against the figure attacked if the appellate court is to interfere, whether on the ground of excess or insufficiency.

Thus the appellant here has to convince us that the learned trial judge has acted on a wrong principle of law, or has misapprehended the facts, or has for other reasons made a wholly erroneous estimate of the damage suffered.

[24] Prinsip undang-undang tersebut juga telah diterangkan secara terperinci di dalam kes *Tan Kuan Yau v Subindrimani* [1985] 2 MLJ 22; [1985] CLJ 323 (Rep); [1985] 1 CLJ 429 di mana Mahkamah Persekutuan menjelaskan:

A Now, in an appeal on quantum of damages, it is essential in order to come to a conclusion to bear in mind certain principles which are well established. The appeal court is slow, indeed, disinclined to interfere with the judge's finding merely because the appeal Court thinks that if the case had been before it in the first instance a lesser sum would have been awarded. Azmi CJ (Malaya) (as he then was) giving the judgment of the Federal Court in *Topaiwah v Salleh* [1968] 1 MLJ 284 said that:

B In order to justify reversing the trial judge on the question of the amount of damages it will generally be necessary that this court should be convinced either that the judge acted on some wrong principle of law, or that the amount awarded was so extremely high or so very small as to make it an entirely erroneous estimate of the damages to which the plaintiff is entitled (see *Flint v Lovell* [1935] 1 KB 354).

C In *Greenfield v London and North Eastern Railway Company* [1945] KB 89, MacKinnon LJ had this to say:

D The principle on which the Court of Appeal reviews the assessment of damages, whether too high or too low, is not because the Court of Appeal might have given rather more or rather less, but only (1) if the judge has omitted some relevant consideration or admitted some irrelevant consideration, or (2) if the amount is so excessive, or insufficient, as to be plainly unreasonable.

E Lord Evershed MR in *Wilson v Pillay* [1957] 3 All ER 525, 526 emphasised that:
... interference by this court with an award of damages by the trial Judge must be a rare thing, and may I say that it should be perhaps even rarer in relatively small cases tried in the county court. No one would suggest that, because this court thought that the damages, small in any case, were rather on the low side, this court could consider for a moment slightly raising the figure or adopting the converse course in a different kind of case. In other words, the onus on an appellant seeking to interfere with an award of damages, particularly within this sort of scale, is a heavy one.

G We would also refer to *Elliot v Preston* [1971] 2 Lloyds Rep 328 where Salmon LJ had this to say:

H Before we can interfere, there has to be (in the phrase which is hallowed, but has now I think a rather archaic ring) a wholly erroneous estimate of damage. That I have always regarded as meaning that a court has to be satisfied that it is very wrong. If you are satisfied that it is wrong, and seriously wrong, then not only is this court entitled to interfere, but it is its duty to interfere. I would agree ... that you cannot say, if it is wrong by such and such a per cent, you do interfere, and if it is not you do not. I think each case stands by itself, and a great deal depends upon the amount of the award.

I The principle that should guide this court in determining whether it should interfere with the quantum of damages is crystal clear. What is also clear is that much depends on the circumstances of each case in particular the amount of the award. In a particular case therefore it is for the appeal court to consider whether in the light

of the circumstances of that case there is an erroneous estimate of the amount of the damage in that, either there was an omission on the part of the judge to consider some relevant materials, or he had admitted for purpose of assessment some irrelevant considerations. If the court is satisfied or convinced that the judge has acted upon wrong principle of law then it is justified in reversing; indeed, it is its duty to reverse the finding of the trial judge.

A

B

[25] Berbalik kepada kes di hadapan mahkamah ini, perayu hanya merayu terhadap sebahagian award yang diberikan. Oleh itu, saya hanya membincangkan award yang berkaitan sahaja bagi tujuan rayuan ini.

C

[26] Berkaitan award kehilangan pendapatan responden pertama berjumlah RM1,000 sebulan bagi tempoh lima bulan, pada pandangan saya, ia adalah munasabah. Oleh itu, award tersebut wajar dikekalkan.

D

[27] Dalam memutuskan isu award bagi ganti rugi am terhadap responden kedua atas kecederaan di kepala ('head injury') dan lain-lain kecederaan yang berkaitan kepala berjumlah RM120,000, saya juga berpendapat bahawa award tersebut adalah munasabah, tidak terlalu tinggi dan juga tidak terlalu rendah.

E

[28] Berhubung dengan isu award bagi kos penjagaan jururawat ('nursing care') responden kedua sebanyak RM400 sebulan bagi tempoh selama 16 tahun di mana jumlah keseluruhan adalah RM76,000 yang diberikan oleh HMS, saya berpendapat bahawa tidak ada hujah-hujah yang kukuh dan meyakinkan yang boleh menunjukkan bahawa award tersebut perlu diganggu. Oleh itu, award tersebut adalah munasabah untuk dikekalkan.

F

[29] Namun begitu, bagi isu kehilangan pendapatan responden kedua berjumlah RM76,000 berdasarkan pendapatan RM400 sebulan untuk tempoh 16 tahun, saya berpendapat award yang diberikan bagi kehilangan pendapatan sebanyak RM400 sebulan adalah tinggi. Saya dapati award ini adalah berlebihan berdasarkan keterangan bahawa responden hanyalah bekerja sebagai pembantu responden pertama menjual sayur dan ikan. Tiada sebarang bukti dokumentar yang menunjukkan pendapatan responden kedua adalah RM400 sebulan. Oleh itu, saya berpendapat award kehilangan pendapatan yang wajar diberikan kepada responden kedua ialah RM300 sebulan bagi tempoh selama 16 tahun.

G

H

[30] Dalam membuat keputusan berkaitan award-award tersebut, saya juga berpanduan kepada kes *Jamiah bt Holam v Koon Yin* [1983] 1 MLJ 103; [1982] 1 LNS 89, di mana Hakim Hashim Yeop A Sani, (ketika itu), telah menyatakan tentang peranan Mahkamah Rayuan dalam hal rayuan terhadap kuantum ganti rugi, seperti berikut:

I

- A As regards the appeal on quantum it is an established approach for a court exercising appellate jurisdiction to adopt that in an appeal on quantum unless it can be shown to the satisfaction of the appellate court that the award is extremely inconsistent with the discernible trend or that the award was made on some misapprehension of facts or on some erroneous assumption of law or fact, the appellate court should not
- B interfere.

- [31] Dalam membuat keputusan terhadap isu kuantum, saya telah meneliti secara terperinci hujahan peguam perayu dan hujahan peguam responden.
- C Peguam perayu/defendan Encik JS Naicker telah mengemukakan banyak kes bagi menyokong hujah beliau untuk menunjukkan bahawa responden-responden gagal membuktikan kewajaran jumlah-jumlah ganti rugi yang dituntut. Walau bagaimanapun, beliau tidak berjaya untuk membuktikan atau memuaskan hati mahkamah yang menjalankan kuasa
- D rayuan ini bahawa the 'Judge has acted on a wrong principle of law, or has misapprehended the facts, or has for these or other reasons made a wholly erroneous estimate of the damage suffered', berpanduan kepada prinsip yang dirujuk oleh kes *Rasidin bin Partojo v Frederick Kiai*. Oleh itu, selain dari award kehilangan pendapatan terhadap responden kedua, award-award lain yang
- E diberikan oleh HMS berhubung dengan isu kuantum tidak patut diganggu dan wajar untuk dikekalkan.

KESIMPULAN

- F [32] Oleh itu untuk menjawab isu-isu dalam rayuan ini:
- (a) HMS tidak memutuskan isu tuntutan balas perayu/defendan. Walaupun isu tersebut tidak diputuskan oleh HMS, Mahkamah Tinggi sebagai
- G mahkamah rayuan masih boleh memutuskannya pada peringkat rayuan kerana pihak perayu telah memplidkan tuntutan balas beliau di dalam pernyataan pembelaan dan tuntutan balas bertarikh 18 Mac 1998;
- (b) liabiliti yang wajar ditanggung oleh responden pertama terhadap responden kedua adalah 50%; dan
- H (c) jumlah award-award kuantum yang diberikan oleh HMS adalah wajar dan oleh itu dikekalkan melainkan award kehilangan pendapatan responden kedua di mana ia dikurangkan dari RM400 sebulan ke RM300 sebulan bagi tempoh selama 16 tahun.
- I [33] Oleh itu berdasarkan alasan-alasan di atas, saya dengan ini membenarkan tuntutan balas perayu dan mengekalkan keputusan HMS atas award-award yang diberikan kecuali award bagi kehilangan pendapatan responden kedua di mana award berjumlah RM400 diturunkan menjadi

RM300 sebulan bagi tempoh 16 tahun.

A

KOS

[34] Kos sebanyak RM3,000 dibenarkan kepada perayu/defendan.

B

Tuntutan balas perayu dibenarkan.

Dilaporkan oleh Mashrifah Ravendran

C

D

E

F

G

H

I